

09:99 ujutru
Jelena Anđelovska

Copyright © 2016 ovog izdanja KONTRAST izdavaštvo

Urednik:
Vladimir Manigoda

Lektura i korektura:
Danilo Lučić

Grafičko oblikovanje:
Jelena Lugonja

Štampa:
Kontrast štampa, Beograd

Tiraž:
500

Izdavač:
Kontrast, Beograd
Klaonička 2, Zemun
e-mail: jakkontrast@gmail.com
kontrastizdavastvo.com
facebook.com/KontrastIzdavastvo
www.glif.rs

09:99 UJUTRU
Jelena Andelovska

KONTRAST
Beograd, 2016.

REGINA SPAVA

Prva cigareta. Posle četrdeset godina.

Izašla sam u jesenji bolnički park
samo da mogu da pušim.

Sedim na mekanoj klupi
i pušim. A ti ležiš gore.
Sedim pod teškim orahom
i pušim. A ti ležiš na leđima.
Sedim u mirisu pokošene trave
i pušim. A ti ležiš na leđima.
A krv ti teče na struju.
A telo se trza.
A srce se koprcu
zarobljeno u telu bez sluha.

Klizim niz klupu
suza – ja.
Da sam samo pet minuta pred smrt
da ja ležim gore
pred kraj
a ti da pušiš
na klupi
k'o suza
ovde.

Zgazim cigaretu
u jesenje lišće
da promešam boje.

Kružim oko bolnice.
Tražim tvoj prozor.
Žučkaste zavese
sve izgleda isto.   X3

Regina:

Prevrnula sam se preko kreveta.

Teško ustajem.

Prevrnula sam se još jednom.

Čekala sam da zakuca na vrata.

Još jednom.

I preda mi ključeve.

Još jednom.

I bila je tu.

Spremila mi je crvena kola.

Da s njima odletim

. mog Kastora.

. mog Poluksa.

SIRENE MI BUŠE UŠI

*Godinama
imam samo jedno,
da njoj pružim sve što želi.*

Nekom zorom,
s maglom ulazi u sobu.
U rukama auto na slici,
iščupan iz novina.
Ovaj želim, ovakav,
veliki, crveni,
svaka guma vredi dve.
Da li je to sigurna mašina?
Mislim, da li je sigurna?
Stvarno, sigurna?
Najsigurnija na svetu,
vidi, piše.
Pisalo je.

Ti si ogluvela, vikne moja ćerka.
Trgne me iz snova, kako uvek čini.
Oko nas komarci
počivaju po zidu.

Ne krivim te, slaže.
Vidi me kroz suze, neće da se svađa.
Slije se u suzu.
A ja bih se svađala.
Oh, kako bi' se sada svađala.

Hoćeš gore, sa mnom?...

Iznenada ugledam njegove ruke.
Neću.
Sevnu male šake.
Idem da se vozim.
Ona slegne očevim ramenima.
Uvek sam se vozila kad je bilo najgore.

Regina:

Smrt je jako daleko.

I ovde.

Ona je uvek jako daleko.

I ispred mene, daleko je,
čikam je da ne postoji.

KINESKA STVAR

Sećam se Kine.
Znala sam
trebaće joj vekovi
da se oslobodi stajanja u redovima
normalnosti stajanja u redovima.

D&D

Prostranstvo hodnika
tera na galop
pitam se koji je dan
koliko je sati
odakle sam sletela
hale me nose
nema puno ljudi
da žure
osim modeli na bilbordima
da stignu
belačka lica
da uđu.

Izlaz C16.
Čekam torbu.

Mladi policajci
vode mladog psa,
veliko šmrkalo droge
superšpijun
poznato njuškalo,
oseti sendviče u mojoj torbi.

Psi maštaju
o hrskavoj piletini
o šargarepi
o čokoladi.

Pas sedne
digne glavu: ona nosi ona ima u ovoj kesi tu
evo baš ovde tu ono što tražimo.

Podseća me na psa prijateljice koja to nije bila.

Sve putničke glave u mom pravcu.
Šapućem - to su sendviči.
Otvori kesu!
Pokazujem, njam njam.
Otvori kesu!
Otvorim. Sendviči.
Glave putnika se kikoću.

Plašim se da ne kazne psa, ne znam o dresuri,
ne znam kako postupaju.
Pomazim ga.

I mislim o d&d
dogs
and drugs
što je mogla biti u sendvičima,
što ih nisu pipnuli.

AUTOMOBILI NISU AUTOMOBILČIĆI

Ona od dvadeset,
živim negde.
Postojim sa mladostima
drugih ljudi.
Jer iz godine u godinu
mladosti se pakuju.
Skladište se
promenjeni polovi
mladosti za starosti.
Iz godine u godinu
ne mogu da nestanem,
ona pobjegla od kuće
ona protivnica bogatih,
spakovana sam negde
ona od dvadeset.

Ovo je mali grad
za vožnju kakva mi treba.
Trebam mi
da vozim vezanih očiju
da se zakucavam u zidove
da prelećem mostove.

Ovde je nekoliko uzbrdica
i to je to.

Uvek sam se vozila.
Biciklima.
Limuzinama.
Bilo je vreme
ličnog vozača.
Bilo je vreme
pešačenja.

Vozim se van grada.
Ne vidim kola
ne vidim put
da se smrskam o drvo
i danas
ona sam koja bi ostala živa.

Svetla vrište u moje lice
smenjuju se
osećam da mi je dvadeset,
uvek isto u grudima.